

1.

Ik heb een vuurtoren gevonden. Een vuurtoren die van niemand is. Een vuurtoren die van ons kan worden.

Ik pak mijn laptop, loop naar mijn vaders werkkamer en schuif hem onder zijn neus.

‘Dit is het,’ zeg ik triomfantelijk. ‘Het is perfect.’

David pakt mijn laptop aan en zet hem op zijn bureau. Ik trek een stoel bij en kijk gespannen toe terwijl hij de website nauwkeurig bestudeert.

‘Zit eens stil, Hannah,’ mompelt hij. Ik trek mijn benen op en sla mijn armen om mijn knieën, zodat ik nergens meer tegen kan schoppen of tikken. Heen en weer wiegen lukt gelukkig nog wel. David werpt me een blik toe, maar zegt niks meer. Hij scrolt langs de informatie op de website en maakt af en toe aantekeningen.

‘En?’ vraag ik, als hij na een minuut of vijf nog steeds niks heeft gezegd. ‘Dit is het toch?’

‘Het is in ieder geval de moeite waard om er een familiebespreking over te houden,’ zegt hij. ‘Het ziet er redelijk goed uit.’

‘Een beetje enthousiasme zou je anders ook geen kwaad doen,’ mopper ik.

David schiet in de lach. ‘Gelukkig heb jij genoeg enthousiasme voor de hele familie,’ grinnikt hij.

Ik gris mijn laptop van zijn bureau. ‘Ik laat het straks wel aan Nick en Julie zien, want als jij het doet, wordt het dodelijk saai.’

‘Goed,’ knikt David. ‘Ik wil natuurlijk niemand vervelen met mijn saaiheid.’

Ik weet niet zeker of hij een grapje maakt, dus doe ik net of ik hem niet gehoord heb, neem mijn laptop onder mijn arm en verdwijn weer naar mijn kamer.

Als Julie en Nick thuiskomen, moeten we eerst eten voor ze over de vuurtoren willen horen.

‘Je moet levensveranderende beslissingen nooit op een lege maag maken,’ zegt Julie.

Als iedereen klaar is en we met thee in de woonkamer zitten, kan ik eindelijk laten zien wat ik gevonden heb. Ik klap mijn laptop open waarop een grote foto van de vuurtoren te zien is.

‘We gaan verhuizen,’ kondig ik aan. ‘Omdat deze vuurtoren de perfecte plek voor ons is.’

Even valt er een verblufte stilte. Dan beginnen Julie en Nick tegelijk te praten. Ik hef mijn hand op.

‘Stil!’ roep ik. ‘Laat me eerst uitpraten, voordat jullie beginnen te zeuren.’

Julie wil haar mond alweer opendoen, maar David knikt. ‘Luister eerst maar even.’

Ze kijkt sceptisch, maar laat zich dan tegen de rugleuning van de bank zakken. ‘Goed,’ zegt ze. ‘Ik luister.’ Ook Nick knikt me bemoedigend toe.

‘Oké,’ begin ik. ‘Deze vuurtoren staat leeg. Hij moet een beetje opgeknapt worden, maar dat geeft niet, want dat vind jij leuk.’ Ik knik naar Nick. ‘En hij heeft een lange, maar gecompliceerde geschiedenis. Dat vind jij leuk.’ Deze keer richt ik mijn blik op David, die instemmend knikt.

‘En het beste van alles is dat er een huisje aan vast gebouwd zit. Het huisje is nieuwer dan de vuurtoren en heeft twee slaapkamers en een badkamer. Alles is gelijkvloers, dus dat is handig voor jou, voor nou ja, de toekomst, misschien.’ Ik kijk naar Julie, die glimlacht. Mijn moeder heeft multiple sclerose, een chronische ziekte waarbij haar immuunsysteem haar centraal zenuwstelsel aanvalt, waardoor de signalen van haar hersenen niet goed doorgegeven worden aan haar zenuwen en ze allerlei gezondheidsklachten kan krijgen. We weten natuurlijk niet hoe erg ze daar in de toekomst last van zal krijgen, maar een toegankelijk huis is heel belangrijk voor haar.

‘En het allerbeste is dat de vuurtoren minder dan tien kilometer van Imogens universiteit staat,’ besluit ik. Mijn zus studeert mariene biologie. Ik mis haar verschrikkelijk en ik weet dat mijn ouders haar ook missen.

‘Ik moet toegeven dat het goed klinkt,’ zegt Nick.

‘Hoeveel kost zo’n vuurtoren wel niet?’ vraagt Julie, maar ik zie ook in haar ogen een glimpje enthousiasme doorbreken.

‘Ik heb vanmiddag wat berekeningen gedaan,’ zegt David. ‘En als we een

goede prijs voor dit huis krijgen, zou het moeten lukken. Maar er moet wel wat geklust worden.’

Nick knipoogt naar me. ‘Dat regelen Hannah en ik samen wel.’

‘Dus jij vindt het een goed idee?’ vraagt Julie aan David. ‘En we kunnen het betalen?’

David knikt. ‘We praten nu al zo lang over verhuizen en dit is een buitenkansje.’

‘Nou,’ zegt Julie. ‘Dan gaan we eindelijk onze droom waarmaken en aan zee wonen.’

Ik spring met een juichkreet op de bank en probeer alle drie mijn ouders tegelijk te omarmen.

Ik dacht altijd dat ik de impulsieveling van de familie was, maar nu mijn ouders besloten hebben dat we gaan verhuizen, zetten ze er vaart achter. Ze nemen een makelaar in de arm en gaan de vuurtoren bekijken. Ik wilde ook mee, maar een vuurtoren bezichtigen is kennelijk geen goede reden om vrij te krijgen van school.

‘Wat maakt die school nou uit,’ mopper ik. ‘Volgend jaar zit ik op een heel andere school, dan hoef ik toch niet onnodig lang op deze rond te hangen.’

‘Je maakt keurig het jaar af,’ zegt David op een toon waaruit duidelijk blijkt dat ik beter niet in discussie kan gaan.

Nick belooft dat hij foto’s en filmpjes zal maken, zodat ik niets hoeft te missen en daar moet ik het dan maar mee doen. Imogen heeft gezegd dat ze ook komt kijken. Ze laat er een college voor schieten, maar dat vindt niemand een probleem. Mijn vaders zijn dolenthousiast dat ze haar weer eens te zien krijgen. Als ze vertrokken zijn, ga ik naar school, waar ik me natuurlijk totaal niet kan concentreren. Bovendien moet ik ook mijn telefoon inleveren, omdat Nick me tijdens wiskunde ongeveer duizend foto’s stuurt die ik meteen wil bekijken.

Als ik eindelijk thuis ben, gooi ik mijn spullen in een hoek en videobel Nick.

‘Ik moest bijna nablijven door jou,’ val ik met de deur in huis. ‘Waarom stuurde je die foto’s tijdens de les?’

‘Je had ze ook in de pauze kunnen bekijken,’ vindt Nick.

‘Wauw, misschien moet ik me even voorstellen. Ik ben het, Hannah, je dochter met ADHD en nul impulscontrole.’

Nick schiet in de lach. ‘Oké, oké, ik had er in mijn enthousiasme even niet aan gedacht dat ik de foto’s beter in de pauze kon sturen. Maar wat vind je ervan?’

‘Gaaf,’ verzucht ik. ‘En het ziet er eigenlijk helemaal niet uit alsof er superveel aan moet gebeuren.’

‘De keuken is nogal ouderwets,’ zegt Nick. ‘Dat vindt David niet leuk. En de badkamer moet aangepakt worden, maar de andere kamers hebben eigenlijk alleen een flinke schoonmaakbeurt en een likje verf nodig. We hebben trouwens nog iets heel leuks ontdekt, moet je kijken.’

Hij draait zijn telefoon, zodat ik in plaats van zijn gezicht ons nieuwe huis zie. De woonkamer is rond, omdat die in de oorspronkelijke vuurtoren zit. De keuken, de badkamer en de slaapkamers zijn er later aangebouwd. Ik zie ook een trap naar de eerste verdieping en als Nick de trap op loopt, zie ik dat die uitkomt in een ruime kamer.

‘We dachten dat dit wel een mooie kamer voor jou zou zijn.’

‘Een ronde slaapkamer!’ juich ik. ‘Dat is het coolste wat ik ooit gezien heb!’

‘En dat is nog niet alles,’ zegt hij, terwijl hij een ander trappetje opgaat. ‘Moet je dit zien.’

Hij staat in een badkamer, ook rond natuurlijk, met een wc, een wasbak en een douche. De douchebak is een soort bad, maar niet zo groot als een ligbad, eerder een soort ovaal zitbad of een tobbe.

‘O mijn god, een eigen badkamer? Dit wordt beter en beter!’ Ik weet bijna niet wat ik moet zeggen, zo gaaf vind ik het allemaal.

‘Ik moet nog even uitzoeken of het allemaal werkt en waar het op aangesloten is, maar in principe is dit de badkamer waar de vuurtorenwachter vroeger gebruik van maakte, dus ik zie niet in waarom jij dit niet ook zou kunnen gebruiken,’ zegt Nick.

Hij loopt weer naar beneden en draait zijn telefoon zodat ik zijn gezicht weer kan zien. David komt erbij staan en zwaait. ‘Vind je het wat?’ vraagt hij. Ik knik zo hard dat mijn hoofd er zowat afvalt. ‘Het gaat toch wel door, hè?’ vraag ik, ineens ongerust. ‘We kunnen het toch wel betalen?’

‘Ik weet vrijwel zeker dat het gaat lukken,’ zegt David geruststellend. ‘Voordeel van een huishouden met drie inkomens. Dat hebben niet veel mensen.’

‘Dat ga ik iedereen die mij ooit gepest heeft omdat ik drie ouders heb onder de neus wrijven,’ grijns ik. ‘Dat wij vanwege onze gezinssamenstelling nu in een vuurtoren kunnen wonen.’

‘Doe dat maar niet,’ zegt David vlug.

Ik wil wat terugzeggen, maar Nick is me voor. ‘We moeten ophangen, we hebben nog wat dingen te regelen. We spreken je snel weer.’

‘Vergeet niet te koken voor je moeder vanavond!’ roept David nog. Ik knik en zwaai en dan zijn ze weg.

Ik sta net in de koelkast te neuzen, als Julie thuiskomt.

‘Niet je eetlust bederven!’ roept ze ter begroeting. ‘Wij gaan Indiaas bestellen vanavond.’

‘Ik was net aan het bedenken wat ik zou gaan koken, maar dit klinkt veel beter.’

‘Je vaders een nachtje in een hotel, wij een moeder-dochteravondje. Daar hoort eten bestellen bij.’

Daar ben ik het uiteraard mee eens, dus Julie opent een app op haar telefoon en bestelt een belachelijke hoeveelheid eten voor twee personen. Terwijl we wachten tot het eten bezorgd wordt, kleden we ons om in joggingshorts en dunne truien. We zijn allebei groot fan van zachte kleding zonder ritsen en knopen.

‘Wat zullen we kijken?’ vraag ik. ‘Film of serie?’

‘Serie,’ vindt Julie.

Uiteindelijk besluiten we om de hele avond herhalingen van *Wentworth* te kijken, omdat we dat als David thuis is nooit kunnen doen zonder zijn eindeloze stroom commentaar op het gevangensysteem aan te horen. Hij heeft natuurlijk gelijk, maar verhalen over vrouwengevangnissen fascineren Julie en mij nou eenmaal mateloos.

‘Dit moeten we eigenlijk vaker doen,’ zeg ik, met mijn mond vol dal palak. ‘Bij mijn klasgenoten thuis laten ze heel vaak eten bezorgen.’

‘David vindt altijd dat hij het zelf lekkerder kan klaarmaken, dat weet je toch? En Nick houdt niet van Indiaas.’

Het is waar dat David goed kan koken, maar hij kan echt geen Indiaas eten klaarmaken zoals dat wat ik nu voor mijn neus heb. Ik haal mijn schouders op en concentreer me weer op mijn eten en de serie.

Als mijn vaders de volgende dag weer thuiskomen, zit ik net de opgewarmde restjes van gisteren weg te werken. Ik was zowel mijn lunch als mijn portemonnee vergeten toen ik vanochtend naar school ging, dus ik heb razende honger.

‘Ik zie dat jullie het er flink van genomen hebben,’ begroet David me. Ik spring op en geef ze allebei een dikke knuffel.

‘Is het gelukt? Gaan we verhuizen?’

David knikt lachend. ‘Zodra het schooljaar voorbij is, kunnen we gaan. Nick gaat misschien al wat eerder om te klussen en een baan te zoeken. Julie en ik blijven bij jou en regelen de dingen vanaf hier.’

Mijn gezicht betreft. ‘Ik wil ook klussen. Ik ga met Nick mee.’

‘Geen sprake van,’ zegt David. ‘Jij maakt het schooljaar af.’

‘Ik zal jouw kamer met geen vinger aanraken,’ belooft Nick. ‘Dan doen we die samen. Je moet trouwens de groeten van Imogen hebben. Ze verheugt zich er enorm op om haar kleine zusje weer te zien.’

’s Avonds zitten we met z’n vieren bij elkaar om de foto’s en video’s te bekijken die Nick en David gemaakt hebben. Ik doe vast wat suggesties voor kleuren, maar ik word vierkant uitgelachen. ‘Ik ga niet in een of ander regenbooghuis wonen,’ zegt David. ‘Die felle kleuren bewaar je maar voor je eigen slaapkamer.’

‘Dan slaapt ze helemaal niet meer,’ zegt Julie verontwaardigd.

Nick knikt me bemoedigend toe. ‘Het komt wel goed. We maken er samen wat moois van. En ik ga geweldige boekenplanken voor je maken. Die zullen wel het grootste deel van je muren beslaan.’

Ik knik tevreden en laat mijn gedachten afdwalen naar de vuurtoren en mijn nieuwe leven dat op het punt van beginnen staat.

‘Ga je je vrienden eigenlijk niet missen? Ik heb je daar nog helemaal niet over gehoord.’ Julie en ik zitten in de tuin en ik praat al een halfuur onafgebroken over de dingen die ik ontdekt heb over ons nieuwe dorp. Door Google Maps lijkt het haast alsof ik er de weg al weet.

‘Ik denk dat het wel mee zal vallen. En daar zijn weer nieuwe mensen, dat is ook leuk.’ De waarheid is dat ik het weliswaar met bijna iedereen op school goed kan vinden, maar dat ik niet echt een groepje vrienden heb met wie ik heel vaak omga. Ik fladder zo’n beetje tussen de groepjes door. Het nadeel daarvan is dat er nooit eens iemand is die mij als eerste belt als ze iets leuks gaan doen, maar ik word wel vaak uitgenodigd als mensen met een groep iets gaan doen. En ik krijg veel uitnodigingen voor feestjes, wat fijn is, want ik ben dol op feesten. Hoe groter en chaotischer, hoe beter. Hoe dan ook, ik zal mijn vrienden niet echt missen, simpelweg omdat ik geen echte vrienden heb.

‘Gelukkig heb je geen moeite met contact maken,’ zegt Julie. ‘Maar ik zou

het zo leuk voor je vinden als je eens een echte vriendschap op zou kunnen bouwen met iemand. Vrienden zijn belangrijk.’

‘Ik heb jullie toch,’ zeg ik schouderophalend. ‘En Imogen.’

‘Ja, maar dat is toch anders. Dat merk je nog wel. Misschien is een dorp aan zee ook wel een betere plek voor jou dan deze stad. Ik heb altijd het idee dat mensen aan de kust wat vrijer zijn, wat minder oordelen.’

‘Volgens mij heb je overal mensen die snel oordelen en mensen die dat niet doen,’ zeg ik. ‘Ik weet niet of dat te maken heeft met waar je woont.’

‘Je zult wel gelijk hebben,’ verzucht Julie. ‘Ik wil gewoon graag geloven dat het in ons nieuwe huis beter zal zijn.’

‘Natuurlijk zal het daar beter zijn!’ roep ik. ‘We gaan in een vuurtoren wonen! Aan zee! Beter dan dat bestaat niet!’

Als alle spullen eenmaal ingepakt zijn en mijn kamer leeg is, vind ik het toch wel een beetje een gek gevoel. Dit is het huis waarin ik ben opgegroeid, ik heb nog nooit ergens anders gewoond en nu zal ik het nooit meer zien. Als ik me dat realiseer, barst ik in tranen uit. David en Julie komen me troosten.

‘Ik denk dat we misschien toch hier moeten blijven,’ snik ik. ‘Ik hou gewoon heel erg van dit huis.’

‘Afscheid nemen is altijd moeilijk,’ glimlacht David. ‘Ook al weet je dat je op weg gaat naar iets beters, het oude achterlaten doet toch een beetje pijn.’

‘We gaan niet op weg naar iets beters,’ huil ik. ‘Nick belde gisteren om te zeggen dat het fornuis het nog steeds niet doet. In dit huis doet alles het.’

Julie en David nemen me in hun armen en laten me uithuilen. Dat duurt lang, want ik heb het idee dat ik nooit meer zal stoppen. Maar na een tijdje wordt mijn gesnik toch minder. Julie laat me los.

‘Je moet even bewust door elke kamer lopen,’ zegt ze. ‘En dan zeg je dank je wel tegen je slaapkamer, omdat ze zo’n fijne kamer voor je is geweest. En dank je wel tegen de keuken voor alle maaltijden die je daar samen met David hebt klaargemaakt. En sorry tegen de woonkamerdeur omdat je haar zo hard hebt dichtgegooid dat ze nu een beetje kapot is. En dan zeg je dat je een fijne tijd hebt gehad, maar dat het nu tijd is voor iets nieuws. En dan wens je het huis veel plezier met de nieuwe bewoners. Laten we hopen dat die hier net zo gelukkig worden als wij dat zijn geweest.’

Dat klinkt me zowel logisch als iets te zweverig in de oren, maar ik besluit toch om het te doen. Gek genoeg helpt het nog ook.

2.

Omdat we in de laatste schoolweek toch niks meer doen, krijg ik alvast vrij. Mijn rapport wordt opgestuurd. Bovendien verhuizen we naar een plek waar de vakantie pas twee weken later begint, waardoor ik een eindeloze zomer voor de boeg heb.

Het blijkt dat ik dol ben op verhuizen en dan vooral op de chaos die het met zich meebrengt. Ik voel me meteen thuis in de vuurtoren en help enthousiast mee met sjouwen en inrichten.

Na een lange, lange dag staan al onze spullen eindelijk binnen en kun je het huis min of meer ingericht noemen. De eettafel staat in de keuken, de bank en de grote fauteuil in de woonkamer en mijn matras is naar boven gebracht. De bedframes zijn nog niet in elkaar gezet en ook mijn kledingkast nog niet. Veel dozen zijn nog onuitgepakt, maar de keuken is zo goed als klaar en de badkamer ook.

Imogen baalde verschrikkelijk dat ze niet kon komen helpen, omdat ze een bijbaantje in een ijssalon heeft en ze de hele dag moest werken, maar nu komt ze binnen terwijl wij allemaal een beetje verdwaasd aan de keukentafel zitten, nog niet helemaal in staat om te bevatten dat we echt een nieuw huis hebben. Ze heeft pizza's bij zich, die meer dan welkom zijn na deze zware dag. Ze zet de dozen op tafel en maakt een rondje door het huis.

'Het is nog wel een beetje kaal, hè,' zegt ze. 'En wit ook.'

'Ik durfde nog niet te beginnen met verven, uit angst dat Hannah me zou ontvaderen,' grijnst Nick.

'Snap ik,' zegt Imogen bloedserius. 'Zal ik trouwens eens kijken of bij ons in de schuur nog bruikbare verf staat? Elke keer als er een nieuwe huisgenoot komt, verven ze hun kamer. Er staan vast nog wel restjes.'

Ik knik enthousiast. 'Heb jij niet nog wat van dat lichtblauw van jouw kamer over?'

'Misschien wel,' zegt ze. 'Ik zal voor je kijken.'

Als de pizza's op zijn, blijven we nog een tijdje zitten praten voordat Imogen weer naar huis gaat en wij naar bed. Als ik in mijn kamer sta, dringt pas goed tot me door dat we nu echt verhuisd zijn. Mijn matras ligt midden in de kamer. Dozen met kleding en boeken staan tegen de muur. Mijn bedframe en delen van mijn kledingkast liggen naast mijn matras. Er hangen nog geen gordijnen.

Ik poets mijn tanden in mijn eigen badkamer – hoe cool is dat – en trek mijn kleren uit. Ik ga in bed liggen, kruip onder de dekens en probeer te slapen, maar hoe moe ik ook ben, de slaap wil niet komen. Ik sta weer op, doe een schemerlampje aan en besluit wat dozen open te maken. In de eerste doos zitten mijn favoriete boeken, die haal ik er vast uit. Lezen helpt altijd om me rustiger te maken. Ik laat mijn vingers langs de kaften glijden en vraag me af waar ik zin in heb. Horror is mijn favoriete genre, maar dat is op de eerste nacht in mijn nieuwe huis misschien niet zo'n verstandige keuze. Ik heb ook nogal veel boeken die verhalen bevatten die je hart uit je lijf scheuren, maar die vallen vanavond ook af. Sorry, Starr, mompel ik als ik wat boeken opzijschuif. Sorry, Jude en Noah.

Ten slotte kies ik voor Alex en Henry, maar zelfs hun verhaal kan me vandaag niet pakken. Uiteindelijk sta ik weer op en loop naar de verdieping van mijn ouders. Uit een van de slaapkamers klinken stemmen, dus daar ga ik naar binnen.

'Ik kan niet slapen,' zeg ik.

Julie mompelt iets en laat zich achterover in de kussens vallen. David kijkt me chagrijnig aan. Nick staat op. 'Kom maar even mee,' zegt hij.

Ik volg hem naar de keuken, waar hij theezet, en daarna loop ik door naar buiten. Daar staat een oude, stoffige bank die we in de schuur hebben gevonden. Eigenlijk had hij mee ontmoeten met het grofvuil, maar het was de eerste plek waar we konden zitten toen we hier aankwamen, dus nu staat hij min of meer symbool voor de verhuizing. Zwijgend gaan we naast elkaar zitten en drinken onze thee, terwijl we naar het geluid van de golven luisteren. Ik leg mijn hoofd op Nicks schouder en hij streelt mijn haar. Zijn rust slaat over op mij en eindelijk voel ik mijn oogleden zwaar worden.

'Kom,' zegt hij. 'Ik breng je naar je kamer.'

Hij dekt me toe en kust mijn voorhoofd. Als hij zachtjes de deur achter zich dichttrekt, slaap ik al bijna.

De volgende ochtend word ik heel vroeg wakker van de zon die in mijn gezicht schijnt. Ik besluit om een duik te nemen, maar als ik buiten kom, zie ik dat Julie ook al wakker is. Ze staat op het strand in een beker te blazen en naar de zee te kijken.

‘Lekker geslapen?’ vraagt ze.

‘Uiteindelijk wel,’ zeg ik. ‘Jij ook?’

Ze knikt.

‘Ik ga zwemmen,’ zeg ik. ‘Ga je mee?’

Ze schudt haar hoofd. Als ik door wil lopen, houdt haar stem me tegen. ‘Hannah,’ zegt ze. ‘Denk je voortaan aan de klopregel?’

O ja, de klopregel: als een slaapkamerdeur dicht is, klopt je aan en wacht je tot je binnen gevraagd wordt. Ongevraagd naar binnen lopen mag alleen als de deur al open is. Die regel geldt niet alleen voor de kamers van mijn ouders, maar ook voor die van mij en Imogen. Mijn ouders vinden dat iedereen recht heeft op privacy en als je even alleen wilt zijn, moet dat ongestoord kunnen.

‘Sorry,’ zeg ik. ‘Ik wilde zo graag naar jullie toe dat ik gewoon naar binnen ging toen ik jullie hoorde praten.’

‘Het geeft niet,’ zegt Julie. ‘Als je er in het vervolg maar wel weer aan denkt.’

Ik knik, hoewel mijn moeder ook wel weet dat ik het nog honderden keren ga vergeten, en ik onderdruk het vervelende gevoel in mijn maag. *Vergetachtig*, zegt het gevoel. *Onbetrouwbaar*. *Ongeïnteresseerd*. *Onverschillig*. *Egoïstisch*. *Impulsief*.

Mijn hoofd weet dat dat allemaal niet waar is, maar mijn buik heeft geen idee.

Julie leest kennelijk iets af aan mijn gezicht. ‘Enthousiast,’ zegt ze met een knipoog. ‘Ga maar lekker zwemmen,’ voegt ze eraan toe. ‘Ik zie je straks wel bij het ontbijt.’

Eenmaal in zee worden al mijn negatieve gevoelens weggespoeld. Het water is koel en de stroming trekt zachtjes aan mijn enkels. Ik duik onder en voel mijn lijf ontspannen. Misschien was ik in mijn vorige leven een dolfijn of een zeemeermin, want ik heb me zelden ergens zo thuis gevoeld als op deze plek.

Na het zwemmen sta ik op het strand naar de zee te kijken, die wel duizend kleuren blauw lijkt. Het is eb en er piept een stuk van een scheepswrak boven het water uit. De vuurtoren deed zijn werk vroeger kennelijk niet zo goed, misschien dat de nieuwe vuurtoren daarom op een andere plek staat.

‘Jij bent nieuw hier,’ klinkt er een stem achter me.

Ik draai me om en zie een jongen van mijn leeftijd naar me toe komen. Hij heeft krullen en een vriendelijk gezicht.

‘Misschien ben ik wel een toerist,’ zeg ik.

De jongen lacht. ‘Die komen niet helemaal in deze uithoek, die blijven bij de strandtenten en de ijscomannen.’

‘Ik woon daar,’ zeg ik en ik wijs naar de vuurtoren.

Zijn blik volgt mijn vinger en zijn wenkbrauwen gaan omhoog. ‘Daar woont niemand,’ zegt hij. ‘Daar heeft al jaren niemand gewoond.’

‘Nu wel,’ zeg ik. ‘We zijn hem aan het opknappen en we blijven er de rest van ons leven wonen.’

‘Interessant. En jij bent tegen je zin door je ouders meegesleept naar dit dorp, zodat zij hun waanzinnige project kunnen uitvoeren?’

Ik schiet in de lach. ‘Niet bepaald. Eerlijk gezegd was het mijn idee.’

De jongen kijkt me onderzoekend aan en haalt zijn schouders op. ‘Oké, onverwacht. Interessant wel.’ Hij steekt zijn hand uit. ‘Ik ben Thomas.’

‘Hannah,’ zeg ik, terwijl ik zijn hand schud.

‘Ga je na de zomer ook hier naar school?’ vraagt hij.

Ik knik. ‘Examenjaar.’

‘Ik ook, lijkt me lastig om in je laatste jaar nog helemaal opnieuw te moeten beginnen.’

‘Ik ga ervan uit dat ik wel een paar vrienden zal maken,’ grijns ik. ‘En zo niet, nou, dan is het toch maar voor een jaartje.’

‘Mijn vrienden en ik maken ’s avonds vaak een kampvuur op het strand, in de buurt van het wrak,’ zegt Thomas. ‘Je kunt het waarschijnlijk wel zien vanuit de vuurtoren. Kom anders een keer langs, dan maak je vast vrienden voordat het schooljaar begint.’

‘Dat zal ik doen,’ zeg ik glimlachend. Dan hoor ik David mijn naam roepen. ‘Ik moet gaan.’

Ik steek mijn hand op en loop in de richting van de vuurtoren. Als ik omkijk, staat Thomas me nog altijd na te kijken.